

ה"ת 1585/10 - אמנה נגאר נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לטעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ה"ת 20-1585 נגאר נ' מדינת ישראל

בפני כבוד השופט שרת קריספין
מבקש אמנה נגאר
ע"י ב"כ עוה"ד גאלב/לביא
נגד מדינת ישראל
משיבה ע"י ב"כ עו"ד פוקס

החלטה

בפני בקשה לפי סעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט - 1969 (להלן - הפקודה), שענינה, החזרת הרכב חשמלי מסווג טרקטוריון (להלן-הרכב), השיר, לכואורה למבקשת.

מעיין בתיק המשטרה עולה, כי ביום 20.5.16, בשעה 21:00 לערך, הבחינו שוטרים בנאג, במהלך סיור שגרתי בתל אביב, ברחוב רבי נחמן מברסלבל, בסמוך לבית מספר 13, אשר הוא נהג ברכב, בגין לכיזון התנועה המותר ברחוב ולא קסדה לראשו.

השוטרים עיכבו את הנאג לתחנת המשטרה ותפסו את הרכב.

הריאות בתיק החקירה כוללות, בין היתר: דוחות פועלה, דוח בדיקת הרכב על ידי סייר - בוחן משטרתי, תמונות של הרכב והודעת הנאג, אשר נחקר על מספר עבירות, לרבות, נהייה בזמן פסילה ולא רישון נהייה תקין.

טייעוני המבקשת פורטו בכתב הבקשה ובהרחבנה, בדיון, כמפורט בפרוטוקול וכן פורטו גם טיעוני המשיבה.

בתמצית, טענה המבקשת כי היא שרכשה את הרכב וזאת עבור בניית הקטין וכי לנאג אין כל זכות ברכב וכן, נטען כי טרם הוגש כתב אישום כנגד הנאג וספק אם יוגש.

המבקשת נחקרה על ידי ב"כ המשיבה.

בתמצית, טענה המשhiba, כי לא הוכחה בעלות בלעדית של המבקשת ברכב וכן, כיוון שמדובר ברכב שאינו חוקי ואסור לנאג עליו, בכוונתה לבקש בסוף ההליך את חילוץ הרכב או השמדתו.

סעיף 32(א) לפיקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש, תשכ"ט-1969 (פסד"פ) קובע את הסמכות של:
"שוטר ל特派 חפץ, אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ ננברה, או עומדים לעבור, עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראייה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן כשרך بعد ביצוע עבירה או כאמור לביצועה".

סעיף 34 לפסד"פ, קובע כי **"על-פי בקשה אדם התובע זכות בחפץ, רשאי בית-משפט השולם לצוות כי החפץ ימסר לתובע הזכות או לאדם פלוני, או שנהגו בו לאחרת כפי שיורה בית-המשפט - הכל בתנאים שייקבעו בצו".**

במקרה שבפני קיימת מחלוקת באשר לבעלויות ברכב. לשיטת המבוקשת, הרכב נרכש על יהה, עברו בנה הקטין, ללא דעתה הנהג ואין לנаг כל זכות קניינית בו.

לשיטת המשיבה, כיוון שהנהג הוא בעליה של המבוקשת והשניים מתגוררים יחדיו, חזקה כי הרכב נמצא, למעשה, בבעלויות משותפת.

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, לרבות המבוקשת עצמה, מצאתי כי טענת המבוקשת בדבר בעלויות בלבד בראבב, דינה להידוחות וזאת מהנימוקים הבאים:

1. מדובר ברכב מסווג טרקטורון, אשר לטענת המבוקשת, נרכש במסגרת עסקה עם אדם אלמוני, באמצעות הפלטפורמה הדיגיטלית של אתר האינטרנט "יד 2". המבוקשת לא הציגה כל ראייה באשר לאופן ביצוע העיסקה והימון הנדרש, שהיא בהם כדי לתרום בטענה כי עשתה זאת מחשבו בנק שהוא בלבד, ללא ידיעתו או שיתופו של הנהג - בעליה.
2. הרכב נרכש, לדברי המבוקשת עצמה, עברו בנה הקгин ומשלא הוצאה כל ראייה אחרת, הרי שלנהג אותן זכויות הוריות ביחס לבן הקгин כמו למכירת עצמה ורכוש של קгин, נמצא למעשה בעלותו הורי עד הגיעו לבגרות.
3. לא הוכח בפני כי למכירת עצמה, הייתה חזקה בלבד בראבב.

מכאן, כי גם אם למכירת עצמה הגיע את הבקשה שבפני, מכח בעלויות משותפת עם הנהג, הרי שלא הוכח כי יש לה זכות בלבד בראבב ולפיכך, אני קובעת כי לא נפל פגם בהחלטת המשיבה בדבר תפיסת הרכב, בהסתמך על סעיף 32 (א) לעיל.

באשר לרכב עצמו, כעולה מדו"ח הבדיקה של רס"ב יצחק אדרי, מדובר ברכב חשמלי מסווג טרקטורון, נעדרתו תואתקן אשר מהירותו המתוכננת על פי מד מהירותו, הנה 12 קמ"ש בלבד, אך בפועל, הרכב נמדד, באמצעות מכשיר ממ"ז, נושא ב מהירות של 32 קמ"ש (אחרי הפחתה).

עוד ציין השוטר, כי מדובר ברכב שהנigua בו אסורה בכביש וככזה, אינו מצרייך רישום במשרד הרישוי או רישון נהיגה.

מן האמור לעיל עולה, כי ספק אם תוכל המשיבה ליחס לנוגע עבירות כלשהן, מלבד עבירה על תקנה 21 (א) לתקנות התעבורה וזאת מכח היותו עברך דרך ויש לכך משמעות רבה בוגע להמשך החזקת הרכב לצורכי השמדה או חילוט בסוף ההליך המשפטי.

מתומות הרכב ניתן לראות כי מדובר בטרקטורון קטן יחסית, ספק עצצוע ספק רכב חשמלי, אף כי נאסר עליו לנוע בכיביש, אין למעשה מניעה כי יעשה בו שימוש אחר, למשל בשטח פרטי.

בבש"פ 342/06 ח' לרגו בעבודות עפר בע"מ נ' מדינת ישראל:

..בצד זכותו של אדם לחופש אישי עומדת גם זכותו לקניין, המקבלת ביטוי מיוחד במהלך הליך פלילי ביחס לחפצים של חשוד או נאשם (או צד שלישי) הנתפסים ומוחזקים בידי המשטרה בהקשר לחשד לביצוע עבירות. שיקולי האיזון הנדרשים לעניין פגעה בחירות האישית של נחקר או נאשם אינם בהכרח זהים לאלה החלים באשר לפגעה בזכות הקניין, בשל עצמתם השונה של זכויות יסוד אלה במדד זכויות האדם. עם זאת, קווי הבדיקה ומסגרת הניתוח החוקתי דומים אלה לאליה, בשל התכליות המשותפת העומדת בסיסוד חובת האיזון: להגביל את מידת הפגיעה באדם - הן בגופו והן ברכשו, עד למינימום ההכרחי הנדרש להשגת האינטרס הציבורי. כך הוא לעניין מעצר אדם, וכן הוא לעניין תפיסת חפצים לפני נספט והורשע.. ..caso שלענין מעצר תבחן השאלה האם קימתUILת מעצר, ואם כן, האם ניתן להגישים את הכליתו באמצעות חלופה שפגיעתה פחותה, וכך הוא ביחס להמשך החזקת חפץ תפוס. יש לבחון האם מתקיימת עילה להמשך תפיסתו בידי המשטרה; ואם כן, האם ניתן להגישים את הכלית התפיסה באמצעות שחרור החפץ בכפוף להגבלות מידתיות אשר תגשינה את התכליות הטמונה בתפיסה, בד בבד עם מיתוגה והחלשתה של הפגיעה בזכות הקניין של האדם. השאלה היא, במילים אחרות, אם קיימת "חלופה תפיסה" אשר תגשים את מטרת התפיסה בדרך שתפגע פחות בזכות קניינו של בעל הזכויות בנכס.

לאורך השנים הbhירה הפסקה כי לא הרי קיומה של עילה לתפיסת חפץ, בהכרח כדין המשך החזקה בו בידי המדינה (בבש"פ 6689/99(2) 464, 471). גם אם עשוי להתקיים מקור סמכות לתפיסת חפץ מלכתחילה, אין בכלל מקרה עילה מתחייבת להמשך החזקתו בידי הרשות לפני נסתיימו ההליכים המשפטיים, ועשוה לעלות השאלה האם נמצא אמצעי מידתי שיש בו כדי לאזן כראוי בין האינטרס הציבורי המבקש לשמור על פיקוח המדינה ביחס לחפץ, לבין זכותו של הפרט למש את זכויותיו לגבי החפץ גם אם ימוש זה עשוי להיות כפוף למגבלות".

ברע"פ 1792/99 גAli נ' משטרת ישראל צ"נ כב' השופט חשיין:

..לא יעלם מעינינו, כי המשך החזקת החפץ שנתפס בידי המשטרה יש בו כדי לפגוע בזכות הקניין של הבעלים - מעבר לפגיעה שהייתה בעצם התפיסה - ומכאן עשויה שתילמד חובה המוטלת על המשטרה - ועל בית-המשפט בשיבתו לביוקרת על מעשי המשטרה - לבדוק ולמצוא לא אך אם תפיסת הנכס נעשתה לתוכית רואה אלא גם המשך החזקת הנכס בידי המשטרה אינו פוגע בבעליים במידה העולה על הנדרש. לשון אחר: שומה עליו על בית-המשפט לבדוק ולמצוא אם קיימת חלופה אשר תשיג את הכלית "מעצרו" של הנכס, אך פגיעה בעבוק הזכות בנכס תהא פחותה מן הפגיעה בו אם תמשיך המשטרה ותחזק בנכס".

זההנו, בית המשפט נדרש לבחון האם ניתן לישם את העילות מכוח נטפס החפש והתכלית למען מבוקשת המשך תפיסתו, באמצעות חלופות אשר מידת פגיעתן אינה עולה על המתחייב בנסיבות המקרא.

בב"ש 09/2022 ר' רבוֹח נ' מדינַת יִשְׂרָאֵל, בערר על החלטת בית משפט לטעורה, נקבע:

"כל שמדובר בתפיסה לצורך היליך המשפטי, הרי שניתן.....לתעד את הטרקטרונים בצלומים מתאימים, אשר ימחישו לבית המשפט, אם וכאשר יוגש כתוב אישום....מה היה מצבם של הטרקטרונים בעת תפיסתם (נטולי קשת התהפקות, חסרי לוחית זיהוי וכו')".

בב"ח 31120-01-10 עודד בר ואח' נ' מדינַת יִשְׂרָאֵל, בוណון עניין תפיסת קורקינט شمال, נאמר: "זדק בית משפט קמא, כאשר קבע כי יש לאבחן בין הלכה זו לנسبות המיחדות, נשוא ערר זה. הכלים התפוסים בידי המשיבה הינם כלים ממונעים, אשר השימוש בהם מסוכן ו אסור על פי חוק ומכאן שהשפטם בידי העוררים תסכן את ציבור משתמשי הדרכ ותסכל את תכליות התפיסה, הרחקת הכלים מרוחבה של עיר.... כאמור, הכלים התפוסים ...., השימוש בהם אסור ויש להרחקם מן השוק למען שמירה על שלומו ובטחונו של הציבור".

במקרה שבפניו, הרכב תועד בתמונות וניתנה לגבי חוות דעת ולמעשה, אין מחלוקת בין הצדדים לגבי סוג הרכב. עם זאת, יש צורך לוודא, כי הרכב לא יוכל לנסוע במהירות שיש בה כדי לסקן הן את הנוהג בו והן את עברי הדרך וכי "עשה בו שימוש זהיר, בשטחים המתאימים לכך".

לסיכום, לאחר שבחנתי את מכלול הנسبות בתיק, מצאתי כי אין מניעה להשיבו לידי המבוקשת, בכפוף לתנאים הבאים:

1. המבוקשת או הנוהג לא יעלו כל טענה, בהמשך היליכים, כנגד סוג הרכב שבנדון ונתוני הטכניים, כפי שנקבעו על ידי המשיבה וייתנו תצהירים ברוח זו.
2. המבוקשת תפקיד סך של 6000 ₪ בזמן או בערבות בנקאיות, אשר יוחזרו לה רק לאחר שתציג אישור ממושך מורשה, על החזרת הגבלת המהירות של הרכב, למחרות שנקבעה במקור על ידי היצרן.
3. המבוקשת או הנוהג יחתמו על ערבות עצמית בסך 12000 ₪, אשר תחולט במידה ויעשה שוב שימוש ברכב במקום ציבורי, המוגדר כחניון, כביש או דרך או שיימצא כי הגבלת המהירות שלו הוסרה בשנית. ערבות זו תעמוד בתוקפה למשך 3 שנים לפחות.
4. הפקדה בזמן על סך 3000 ₪, אשר תוחזר למבקרת בתום היליך המשפטי כנגד הנוהג.

זכות ערר חוק.

ניתנה היום, ט"ו חשוון תשפ"א, 02 נובמבר 2020, בהעדר

הצדדים.